

Laura Garavaglia, Itali

Mars 11, 2019

Laura Garavaglia, Itali

Përktheu nga Anglishtja: Jeton Kelmendi

Laura Garavaglia u lind në Milano në vitin 1956 dhe tani jeton në Como. Ajo është poetë, gazetar, mësuese, themelues dhe presidentë e "La Casa della Poesia di Como" (www.lacasadellapoesiadicomodo.com). Ajo është drejtoreshë e Festivalit Ndërkombëtar të Poezisë "Evropa në vargje" (www.europainversi.org) që zhvillohet çdo vit në Komo. Librat e saj me poezi janë: *Frammenti di vita* (Il Filo, 2009); *Farfalle e pietre* (Lietocolle, 2010); *La simmetria del gheriglio* (Stampa2009, 2012, botim i ri në anglisht dhe rumunisht); *Correnti ascensionali* (CFR, 2013, në anglisht, spanjisht dhe rumunisht); *Numeri e Stelle* (Ed. Ulivo, Balerna, CH në anglisht, spanjisht dhe rumunisht). Është anëtare e PEN klubit të Italisë dhe të Zvicrës. Poezitë e saj janë përkthyer në disa gjuhë dhe janë botuar në shumë antologji dhe revista letrare në Itali dhe jashtë saj. Ajo është e ftuar në shumë Festivale Ndërkombëtare të Poezisë (Rumani, Maqedoni, Turqi, Danimarkë, Gjermani, Japoni, Kolumbi etj). Ajo është anëtare e jurisë së Çmimeve Letrare "Antonio Fogazzaro" dhe "Europa në versë". Librat e saj të poezisë fituan çmime të ndryshme ndërkombëtare të poezisë.

(www.lauragaravaglia.it)

Ju, që gjithashtu, keni lindur
mendim artificial mahnitës
ti, i mbyllur në diversitet, me përvojë
zbrapsesh si një ves, nën një qiell
të numrave dhe shenjave,
ju erdhi keq në një përrallë
q e kthen moralin në lojë të pahijshëm.

MUZIKA E SFERAVE

(*Pitagora*)

Sekreti i plotë i serive harmonike
në urën e fortë
goditur nga çekiqi.

Ruga drejt mes numrave dhe toneve
bashkuar në dritë,

Formula dhe tingulli, sekuanca e fraksioneve,
dimensioni i vetëm i bukurisë.

PREZENCA TREGUESE

A jeni edhe ju duke kërkuar për linjat e universit

mes gabimeve horizontale të ditës?

Po sikur zeniti të ishte këtu

në pragun e dritares ndërmjet vazonit të verbenës,

hija e pasdites në shkallë,

në këtë mungesë memece për shkak se.

Ose në qoftë se koni i dritës do të ngatërrohet në bar

ky çast i kthye në të verdhë

midis të ardhmes dhe të kaluarës?

Ju më thoni, "Nuk ka paqe në këtë vend, ndonjëherë".

Ju thoni dhe ngrini vështrimin tuaj. Por keqardhje
zhyten dhëmbët në guxim dhe zili
lotet tendosin me kthetrat e saj.

Do të kafshoja dashurinë, nëse do të ishte mollë apo bukë.

Do ta mbushja gojën time, stomakun tim.

Megjithatë, tashmë duhet të jetë shumë afër
heshtje, simetri të kernelit
në valët e fateve tona kuantike.

Thikë misterioze që e mbyll universin
mashton botën

galaktikat, yjet, shkëmbinjët, gjethet ose frutat
paraqitjen, dënon

për pacipësinë e pafund të të gjitha gjërave.

Më pëlqen shkenca që nuk largohet
dhoma për mashtrim të kohës
e besimit dhe e ëndrrës.

Një mollë e pjekur, rri.

Por atomi mbetet, kthehet
në heshtja të kozmosit.

JETA DHE ËNDËRRIMI

Fjala është vetëm farë mbi shkëmbin e shkrirë
farë në tokë të lagur.

Është koha për të gërmuar në tokë
hiqni shkëmbinjtë, rrënjet e bimëve.
Atëherë do të vijnë frytet.
mblidhni cifëlet nën tryezë
të hyjnë në vaskë e përditshme,
qetësues për të larë zemrën.
Të thuash përvojen, sot dhe jo jetën
emër abstrakte njëjës,
bast i padobishëm, loja iluzore.

Vetmia nuk njeh keqardhje.
Edhe kur lë frymë
i mbuluar me erë nga fryma.
Ose dritën e prerjes të mëngjesit
shkurton çdo mendim i pezulluar,
çdo bashkësi të ndarë. Dhe e jona
yll i dobët verbon dritën e saj.

Qelizat yjor, hippocampi, thalami,
duro dhe mater pia. Nuk është përrallë,
nuk është poezi e trurit. Ende
kjo është e gjitha që jemi, një pako
viscid dhe gri që na burgosin
në kafkën tonë.

Diçka e trashë, e fortë shtrihet në kufi
muskujt dhe dhimbjet.

Pastaj lëngshme drejtimin mes kofshëve, errësirë e gjakut
fletët.

Viscid dhe të ngrohtë, misteri i përgjithmonëshëm në bark
gjeneron dashuri.

Jeta fillon aty ku vdes ëndrra.

Anomalitë gjenetike
ai po thoshte në pallton e tij të bardhë
përjashtimet e zakonshme konfirmojnë
kromozomet e zhdukura.

Por shuma e pjesëve, llogaritja që bën
nuk shtohem
pëshpërit në fytyrë të gjithë dhimbjen e saj.

“Ti e di” që më tregove, “Është cikli i jetës”.
Dhe pema, në verë po jepte frytet
vetëm për të qarë për gjethet e saj, më vonë, me kalimin e kohës.
Unë isha duke u menduar për rrënjët, për atë që mbeti nga
Përkatësia.
Ndjeva murin që rrëzohej, brenda.

Koha liron jetën
shkrihet në pika të dendura
duke hyrë poshtë ata lënë gjurmë të pasigurta
njollat që pastaj do të zbehen.
I marr mbetjet e ditës
zhveshjen e mishit nga fjalët në kockë,
Unë thith palcën, derisa të mundem.

në urën e fortë

goditur nga çekiçi.

! rruga drejtimi midis numrave dhe toneve

bashkuar në dritë.

Formula dhe tingulli, sekuenca e fraksioneve,

dimensioni i vetëm i bukurisë.